

ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος Ὀγδοος

Συνδρομή ἑτήσια: Ἐν Ἑλλάδι φρ. 10, ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ. 20.—Αἱ συνδρομαὶ ἄρρονται ἀπὸ
1 Ἰανουαρίου ἐκάστου ἔτους καὶ εἶνε ἑτήσια—Γραφεῖον τῆς Διευθύνσεως: Ὁδὸς Σταδίου, 6.

26 Αὐγούστου 1879

Σφραγὶς ἀστυνομίας, λιμεναρχείου καὶ ὑγενομείου
Ἀνατολικοῦ, ἐπὶ ἐπαναστάσεως.

[Ἐκ τῆς Συλλογῆς Παύλου Λάμπρου].

Ο ΚΗΡΙΝΟΣ ΤΡΑΠΕΖΙΤΗΣ

Ἐν ἔτει 18... περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἑσους, ἄνθρωπός τις ἦτο κατακεκλιμένος εἰς δωμάτιόν τι τοῦ ἐν Παρισίοις ξενοδοχείου Meurice. Ἐκοιμάτο· οἱ πλήρεις ἀβρότητας κανονικοὶ χαρακτῆρές του, παρουσίαζον τὸν τύπον τῆς βρετανικῆς καλλονῆς, ἥτις θὰ ἦτο ἡ τελειότης, ἐὰν ἡ τελειότης δὲν ἦτο ἀναπόσπαστος τῆς χάριτος. Ἦτο πράγματι Ἄγγλος, ψυχῇ τε καὶ σώματι, Πέτρος Λόβτερ καλούμενος. Ἀπὸ ἐνὸς ἤδη ἔτους εὐρίσκετο ἐν Παρισίοις, καὶ ἰδοὺ ὅποια ἦν ἡ ζωὴ του: εἰς τὰς ἑνδεκά ἡγεύρετο, ἐκαλλωπίζετο καὶ ἐπρογεύετο· εἰς τὰς δύο μετέβαιναν εἰς τὴν λέσχην, ὅπου ἐχαρτοπαίκτηι μέχρι τῆς πρωίας· ἔχανεν ἀδιακόπως. Ἀπὸ ἐνὸς ἔτους εἶχε χάσει ὑπέρογκον ποσότητα. Ἐκ τούτου τινὲς μὲν ἔλεγον ὅτι ἦτο μέλος τῆς ἄνω Βουλῆς περιηγούμενος ἄγνωστος, τινὲς δὲ ὑπόπτεον, ὅτι ἦτο συγγενὴς τοῦ διασήμου ὁμωνύμου τραπεζίτου τοῦ Λονδίνου. Οἱ συμπαίκτηί του ὅμως ἦσαν ὀλιγώτερον περιεργοί, κερδαίνοντες τὰς λίρας του, χωρὶς νὰ μεριμνῶσι περὶ τῆς κοινωνικῆς αὐτοῦ θέσεως.

Ἐνῶ ἐσήμαινεν ἡ ἐνδεκάτη ὁ κ. Λόβτερ ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμοὺς περιστρέφων εἰς τὸ δωμάτιον τὸ ἀπαθὲς αὐτοῦ καὶ ψυχρὸν βλέμμα. Ἀκτὶς ἡλίου ἐπαιζεν εἰς τῶν παραθύρων τὰ φύλλα.

— Δὲν εἶνε ὀμίχλη! ἐψιθύρισε μετὰ δυσαρσεκείας. Ἠγέρθη, ἐνεδύθη κοιτωνίτην καὶ ἐνησχολήθη εἰς τὰ καθέκαστα τοῦ καλλωπισμοῦ

του. Τούτου γενομένου, ἔλαβε ζεύγος πιστόλιων, εἰς ἕκαστον τῶν ὁποίων εἰσήγαγε δύο σφαίρας, καὶ ἔπειτα παρήγγειλε τὸ πρόγευμά του.

Ἀφοῦ ἔφαγε πολὺ καὶ ἔπτε περισσότερον, ἔλαβεν εἰς χεῖρας τὰ πιστόλια, ἔστρεψε τὰ νῶτα πρὸς τὸν ἥλιον καὶ ἐστήριξε τοὺς δύο σωλήνας ἐπὶ τοῦ μετώπου του. Ἀλλὰ καθ' ἣν στιγμήν ἤτοιμάζετο νὰ πιέσῃ τὴν σκανδάλην, μεταμεληθεὶς:

— Ὁ ἄθλιος αὐτὸς Δικ λησμονεῖ πάντοτε τὰς ὀδοντογλυφίδας! ἐψιθύρισε μετὰ θυμοῦ — Δίκ!

Ἐπηρετῆς βραχύσωμος ἔδειξε τὸ ὡς γαλήνης πρόσωπόν του εἰς τὴν ἡμιανοιχθεῖσαν θύραν.

Ὁ Πέτρος Λόβτερ τὸν διέταξε κατ' ἀρχὰς νὰ ὑπάγῃ ἔς τὸν διάβολον, καὶ ἐν παρενθέσει νὰ τῷ φέρῃ δεσμίδα ὀδοντογλυφίδων. Ἐνῶ ὁ ὑπηρέτης ἐξετέλει τὸ δεύτερον μέρος τῆς διαταγῆς ταύτης, ὁ κύριός του ὀμφθεὶς ὑπτίως ἐπὶ ἀνακλιντρου, ἠκόντιζε πρὸς τὴν ὄροσφν τὸ γλαυκὸν αὐτοῦ βλέμμα. Τὸ δὲ ἀντικείμενον τῶν ἀεφέων του ἦτο πλῆρες μελαγχολικῆς φιλοσοφίας.

Ἐκεῖνοι, οἵτινες ἔλεγον ὅτι ὁ κύριος Λόβτερ ἦτο συγγενὴς τοῦ διασήμου τραπεζίτου τοῦ Λονδίνου, ἠπατώντο· ὁ κ. Λόβτερ ἦτο ὁ τραπεζίτης ὁ ἴδιος. Μόνος ὢν ἐργάτης τῆς εὐπορίας του, εἶχεν ἀποκτήσει ἐν μικρῷ διαστήματι πίστιν ἀπέραντον καὶ μεγάλα πλοῦτη. Ἐν τούτοις ὁ Λόβτερ πολὺ ἀπείχεν ἀπὸ τῆς εὐτυχίας. Εἶχεν ἐπιτύχει τὸν πλοῦτον ἀφοῦ ἐγνώρισε τὴν δυστυχίαν πρῶτον· ἡ σύζυγός του ἦτο ἀγαθὴ καὶ γλυκεῖα· ἡ θυγάτηρ του ἀξίεραστον πλάσμα. Ἡ διηνεκὴς αὐτῆ εὐτυχία τὸν ἔφερεν εἰς μελαγχολίαν καὶ ἠσθάνθη πρὸς τὸν οἶκόν του ἀκατάσχετον ἀκηδίαν. Ὅπως πολεμήσῃ τὴν ἀπεχθῆ μελαγχολίαν, ἥτις τὸν κατέτρωγεν, ἤρχιζε νὰ παίξῃ. Ἐυνοικῆ εἰς τὰς ἄλλας ὑποθέσεις του, ἡ τύχη τῷ ὑπῆρξε πάντοτε πολεμια εἰς τὸ παιγνίδιον· ἔχανεν ἀδιακόπως.

Τὸ πάθος του νῆξενε καὶ κατέστη μετ' οὐ πολὺ ἀγαλίνωτον· ἔχασε κατ' ἀρχὰς πᾶν ὅ,τι εἶχεν ἐν τῷ ταμείῳ του, ἔπειτα τὰ ἀποθεματικὰ κεφάλαια καὶ τὰ εἰσοδήματα ἐκάστης ἡμέρας.

Ὁ Πέτρος Λόβτερ δὲν ἐκένογε καθ' ἐσπέραν τὸ βαλάντιόν του εἰς λέσχας, ἀλλ' εἰς ἀχρεῖον καταγώγιον, ὅπου οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ τὸν γνω-

ρίση. Τὸ πάθος τοῦ ἦτο πρὸς πάντας ἀγνωστον, ὡς καὶ εἰς αὐτὴν τὴν σύζυγόν του. Ὁλόκληρον τὴν νύκτα καὶ μέρος τῆς ἡμέρας διέτριβεν ἐκτός τῆς οἰκίας του· ἀλλὰ ἐνῶ ἔπαιζε, τὸν ἐνόμιζον ἐργαζόμενον· ἡ κυρία Λόβτερ ἦτο πεπεισμένη ὅτι ἐργάζεται ἡσυχῶς εἰς τὸ γραφεῖόν του. Τὸν ἔβλεπε μάλιστα. Ὁ ἀ ἐξηγήσωμεν ἀργότερα τὴν ἐκφρασιν ταύτην, ἥτις πιθανὸν νὰ φανῆ παράδοξος εἰς τὸν ἀναγνώστην.

Εἰς μόνος ἐγίνωσκε τὸ μυστικὸν τοῦ τραπεζίτου. Ὁ γέρον Τωβίας, ἀρχαῖος ὑπηρέτης, ἀδόλεσχος μὲν ἐκ φύσεως, ἀλλ' ἐχέμυθος ὡς τεμάχιον ἐλάτης τῆς ἀρκτου, τῆς ὁποίας εἶχε τὸ χρώμα καὶ τὴν εὐκαμψίαν, ὅτε ἐπρόκειτο περὶ τοῦ κυρίου του, ἐβόηθει τὰς μυστηριώδεις ἐκδρομὰς τοῦ τραπεζίτου. Πλὴν αὐτοῦ, πάντες ἐνόμιζον τὸν Πέτρον Λόβτερ ὡς τέρας ἐπιμελείας καὶ φιλοπόνου ὑπομονῆς.

Ἡ μελαγχολία τοῦ Λόβτερ πύζανεν, ἰδέαι δὲ αὐτοκτονίας τὸν ἐτάραττον ἀδιακόπως. Αἴφνης πρῶταν τινὰ ἀνεχώρησεν ἐκ Λονδίνου, ἀφήσας εἰς τὴν σύζυγόν του ἐπιστολὴν ἐν εἰδει διαθήκης, ἀρχομένην διὰ τῶν ἐξῆς ἀποφασιστικῶν λέξεων: «Ὅταν λάβῃς τὰς γραμμὰς ταύτας δὲν θὰ ὑπάρχω πλέον. Μὴ ζητήσης νὰ γνωρίσης κτλ.»

Ἀπεβιάσθη εἰς Γαλλίαν θετνωδῶς ὑπὸ πάντων νομιζόμενος. Καὶ ἐπειδὴ τίποτε δὲν γίνεται ἀπερισκέπτως ὑπὸ Ἀγγλοῦ, ὁ Πέτρος Λόβτερ εἶχε λάβει καιρὸν νὰ σωρεύσῃ ἄπειρον ποσότητα χρημάτων καὶ ἔφθασεν εἰς Παρισίους ἔχων τὸ βαλάντιον ἐξωγκωμένον ὑπὸ τραπεζικῶν γραμματίων. Ἄλλ' ἐδῶ ἡ ζῆμια ἐκάστης ἡμέρας δὲν ἠδύνατο νὰ ἀναπληρωθῇ διὰ τῶν διηνεκῶν ἀπὸ τοῦ ταμείου αὐτοῦ δανείων· ὁ κ. Λόβτερ εἶδεν ἐλαττούμενον τὸν θησαυρόν του· ὁ θάνατος ἐφαίνετο ἐγγίζων, οὐχὶ πλέον ἐκούσιος, ἀλλ' ἀναπόφευκτος· ὑπὸ τὴν νέαν ταύτην μορφήν, τῷ ἐφάνη πολὺ ὀλιγώτερον θελκτικὸς. Ὁ κ. Λόβτερ εἰργάζετο μεθοδικῶς εἰς τὴν καταστροφὴν, μὴ ἐπιτρέπων εἰς τὴν ἀπώλειάν του νὰ ὑπερβαίῃ καθ' ἐκάστην ὥρισμένον τι ὄριον. Τοῦτο ἐξηκολούθησεν ἐπὶ ἔν ἔτος.

Ἦν προτεραίαν τῆς ἡμέρας καθ' ἣν τὸν εἴχομεν παρουσιάσει εἰς τὸν ἀναγνώστην, ὁ Πέτρος Λόβτερ εἶχεν ἀπολέσει ὅλα τὰ χρήματά του. Ἐπεθύμει ν' ἀποθάνῃ, τοσοῦτω μᾶλλον, καθόσον δὲν ἠδύνατο ἄλλως νὰ πράξῃ, ἀλλ' ἤθελεν εὐχαριστότατα εὐρεῖ πρόφασιν τινα, διὰ νὰ ζήσῃ.

Ὁ Δίκ, ὁ ὑπηρέτης, ἐπανῆλθε μετ' ὀλίγον φέρων τὰς ὀδοντογλυφίδας· ὅπισθεν αὐτοῦ εἰσῆλθεν ὑψηλὸς τις νεανίας καὶ με ὕψος παράφορον διέτρεξε τὸ δωμάτιον· ἅμα δὲ ἰδὼν τὸν κ. Λόβτερ ἄφησε νὰ τῷ ἐκφύγῃ ἐν ὦ! κατὰ τὸν ἀγγλικὸν τρόπον ἐπὶ τριῶν τόνων ἐπίσης κακοφώνων, ὁ δὲ Δίκ ἐπιστραφεὶς ἀνταπεκρίθη δι' ὁμοίας φωνῆς.

— Τεράστιον! ἐψιθύρισεν ὁ ξένος.

— Κύριε! εἶπεν ὁ Λόβτερ, δεικνύων τὴν θύραν, δὲν σὰς γνωρίζω.

Ὁ νεανίας ἠρυθρίασεν, ἀλλὰ δὲν ἐξῆλθεν.

— Ὀνομάζομαι Ῥοβέρτος Στεβενσών, εἶπε χαιρετίσας μὲ σέβας.

Ὁ κ. Λόβτερ δὲν ἀπεκρίθη.

— Δὲν γνωρίζετε τοῦλάχισον τὸ ὄνομά μου; τὸ ὄνομα τοῦ γραμματέως σας;

— Ἀπάτη, ὑποθέτω, εἶπεν ὁ τραπεζίτης.

— Δὲν εἶσθε λοιπὸν ὑμεῖς ὁ κύριος Πέτρος Λόβτερ, τραπεζίτης, ἀρ. 6, Ὁξφόρδ—Στρεῖτ, ἐν Λονδίῳ;

Ὁ Λόβτερ ἔνευσεν εἰς τὸν Δίκ νὰ ἐξέλθῃ.

— Διατί ἡ ἐρώτησις αὕτη; ἠρώτησεν οὗτος κλείων τὴν θύραν.

— Διατί; ἀνέκραξεν ὁ νέος. Χωρὶς ἀστεϊσμοῦς, εἶσθε ὑμεῖς, ὁ κύριος Λόβτερ;

Ὁ τραπεζίτης ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν.

— Μὰ πῶς εἶσθε ὁ Λόβτερ; ἐγὼ τὸν εἶχον ἀφήσει πρὸ τριῶν ἡμερῶν εἰς Λονδίον, καὶ εἶμαι βέβαιος, ὅτι δὲν ἦτο εἰς τὸ ἀτμόπλοιον μετ' ὁποῖον ἦλθον εἰς Γαλλίαν. Διὰ ποίας ὁδοῦ προηγήθητε ἐμοῦ;

Ὁ Πέτρος Λόβτερ διέτρεχε μὲ μεγάλη βήματα τὸ δωμάτιον. Ὁ γραμματεὺς ἠθέλησε νὰ ἀποσυρθῇ.—Κύριε Ῥοβέρτε Στεβενσών, εἶπεν αἴφνης ὁ τραπεζίτης, ἐγνωρίσα ἄλλοτε καλῶς τὸν ἀξιώσιμον ἐκεῖνον κ. Λόβτερ εἰς Ὁξφόρτ—Στρεῖτ, τοῦ ὁποίου φέρω τὸ ὄνομα· ἀπορῶ πῶς δὲν ἀπέθανε, καί... ἔχετε προγευθῆ, κύριε Στεβενσών;

Μετ' ὀλίγον, οἱ δύο μας Ἀγγλοὶ ἐκάθηντο πρὸ τῆς τραπέζης, ὁ κ. Στεβενσών ἄνευ παρακλήσεων, εἶπεν, ὅτι ἦτο υἱὸς τοῦ κ. Στεβενσών, τραπεζίτου ἐν Ἐδιμβούργῳ, καὶ ἀνταποκριτοῦ τοῦ οἴκου Λόβτερ. Πρῶτος γραμματεὺς τοῦ τελευταίου τούτου οἴκου, ἠγάπα τὴν μίς Ἄνναν, θυγατέρα τοῦ προῖσταμένου του. Ἡ κυρία Λόβτερ ἔβλεπε τὴν συμπάθειαν ταύτην με ὄμμα εὐμενές, ὁμοίως δὲ καὶ ἡ μίς Ἄννα· ὑπῆρχεν ὁμοίως ὁ διάβολος ἐκεῖνος ὁ Θωμᾶς Βάγ!... Περὶ δὲ τοῦ τραπεζίτου αὐτοῦ, ὁ Ῥοβέρτος, τῇ ἀληθείᾳ, δὲν ἤξευρε τί ἐφρόνει. Ἦτο τόσον παράδοξος ἄνθρωπος. Ἐπιφορτισμένος νὰ ἐνεργήσῃ ἐν Γαλλίᾳ διαφόρους εἰσπράξεις, ὁ Ῥοβέρτος εἶχε φθάσει τὴν πρῶταν εἰς Παρισίους. Κατελθὼν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, εἶχεν ἀκούσει τὸ ὄνομα τοῦ πατρωνός του. Ἦσαν ἤδη εἰς τὴν τρίτην φιάλην τοῦ βορδιγαλείου. Ὁ Στεβενσών στηρίχας τὸν ἀγκῶνα ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ ἡμικλείστους ἔχων τοὺς ὀφθαλμοὺς εἶπεν: εἰς Λονδίον διαδίδονται πολλὰ φῆμαι... Λέγουν, ὅτι ὁ Λόβτερ εἶνε τρελλός.

— Καὶ διατί τὸ λέγουν;

— Ἰδοῦ, προσέθηκεν ὁ Ῥοβέρτος. Ἀπὸ ἐνός ἔτους, ὁ Λόβτερ ἐπέθη ὑπὸ ὕσλον.

— Ἐλα δέ!

— Ἐξηγοῦμαι: δίσταξε νὰ κατασκευασθῆ εἰς τὸ δωμάτιόν του πλαγίως των γραφείων, ὑψωτὸν περιφράγμα ἰσχυρῶς κεκλεισμένον. Ὅπισθεν τοῦ περιφράγματος τούτου τὸν βλέπει τις καθήμενον τὰ νῦτα ἔχοντα ἐσφραμιμένα πρὸς τὰ ἔξω.

— Καὶ τί κάμνει κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον;

— Ὁ Θεὸς καὶ ὁ Θωμᾶς Βᾶγ τὸ ἤξεύρουσι. Ὅταν νυκτώσῃ, ὁ Θωμᾶς Βᾶγ, (αὐτὸς μόνος ἔχει τὴν κλεῖδα τοῦ θυσιαστηρίου) εἰσέρχεται φέρων κηρία καὶ τὸ γεῦμα τοῦ πατρωνος.

— Αὐτὸς ὁ Βᾶγ δὲν εἶνε λοιπὸν ὁ πρῶτος γραμματέως; ἠρώτησεν ὁ Λόβτερ.

— Προὔβιάσθη* εἶνε συναίτερος, καὶ τι περιπλέον.

— Ἐννοῶ ἔχει τὴν ὑπογραφὴν . . .

— Ὅχι παντάπασι. Ὁ κ. Λόβτερ μόνος. . .

— Μὰ τὸν Θεόν! διέκοψεν ὁ τραπεζίτης, δὲν ἤξεύρω τί ἔδωκε διὰ νὰ ἴδω ἔγγραφον ὑπογεγραμμένον ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Πέτρου Λόβτερ!

— Τίποτε εὐκολώτερον, ἰδοῦ, εἶπεν ὁ Ῥοβέρτος καὶ ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ κόλπου του συναλλαγματικὴν χρονολογημένην ἐκ Λονδίνου τρεῖς ἡμέρας πρότερον. Ὁ κ. Λόβτερ ἤρπαξε τὴν συναλλαγματικὴν καὶ τὴν ἐξήτασε μετὰ προσοχῆς.

— Πολὺ καλὰ! ἐψιθύρισε, ἰδοῦ ἡ ὑπογραφὴ μου, ἀπομιμηθεῖσα θαυμασίως ἐννοῶ τούτο ἄλλ' ἐμὲ. . . τίς λοιπὸν δύναται νὰ με ἀντικαταστήσῃ εἰς Λονδίνον, καὶ νὰ ὑποκρίνεται τὸ μέρος μου εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἀπατᾷ καὶ αὐτοὺς τοῦ οἴκου τοὺς ὑπαλλήλους; . . . Ἀγαπητὴ κύριε Στεβενσὼν, ἐξηκολούθησε τινάζων τὸ πῶμα φιάλης καμπανίτου, ὅλαι αὐτὰ αἰ διηγήσεις με διασκεδάζουν μεγάλως* ἐξακολουθήσατε, παρακαλῶ.

— Ποῦ ἤμεθα; ἠρώτησεν ὁ Ῥοβέρτος. Σᾶς ἔλεγα, νομίζω, ὅτι ἡ μὲν Ἄννα εἶνε ἡ θελατικωτάτη κόρη τοῦ κόσμου. Φαντασθῆτε. . .

Ἄ ἔγκεφαλος τοῦ Ῥοβέρτου ἤρχισε νὰ γυρίζῃ.

— Κάθ' ἐσπέραν, προσέθηκε, τῷ πηγαίνουσι νὰ γευθῆ ἰδοῦ τὰ πάντα.

— Καὶ γεύεται;

— Πιθανόν.

— Τὸν εἶδετε;

— Ποτέ.

Ἄ Ὁ Στεβενσὼν ἐξηκολούθησε πίνων καὶ παρὰ διδόμενος εἰς ἐλεγεριακὴν περιγραφὴν τῆς μὲν Ἄννας ἢ γλώσσᾳ του ἐτραυλίξε, μετ' ὀλίγον δὲ κατέπεσε βαρέως καὶ παρεδόθη εἰς ὕπνον. Ὁ κ. Λόβτερ προσεκάλεσε τὸν Δίκ. Ὁ Στεβενσὼν μετεκομίσθη ἐπὶ τῆς κλίνης, ὅπου ἐξηκολούθησεν ἐν εἰρήνῃ τὸν ὕπνον του. Τὴν ἐσπέραν ἐξυπνήσας εὐρέθη μόνος* τὸ δωμάτιον εἶχεν ἀλλάξει φυσιογνωμίαν* τὸ χαρτοφυλάκιόν του ἦτο ἀνοιχτόν καὶ κενόν. Ἐπὶ τῆς τραπέζης, ὅπου εἶχε προγευθῆ, ἐπιστολὴ ἐσφραγισμένη ἔφερον ἐπιγραφὴν πρὸς τὸν κ. Στεβενσὼν Ἄνοιξας δὲ αὐτὴν ταχέως ἀνέγνω τὰ ἑξῆς: «Ἐλαβον παρὰ

τοῦ κ. Στεβενσὼν συναλλαγματικὴν ἐκ λιρ. στερ. 300 καὶ δύο τραπέζ. γραμματία 200 λιρῶν ἑκαστον* τὸ ὅλον 700 λιρ. στερλ. Π. Λόβτερ, 6, Ὁξφόρδ-Στρεϊτ Λονδίνον».

— Ἦτο αὐτὸς λοιπὸν! ἀνέκραξεν ὁ Στεβενσὼν. Ἀλλὰ πῶς διάβολον ἠδυνήθη νὰ ἔλθῃ πρὸ ἐμοῦ εἰς Παρισίους;

Ἄ Ἰππρέτης τοῦ ξενοδοχείου εἰσήλθε.

— Ποῖαν ὥραν ἦλθεν ὁ εὐγενὴς ἐκεῖνος, ὅστις κατεῖχε τὸ δωμάτιον τούτο; ἠρώτησεν ὁ Στεβενσὼν.

Ἄ Ὁ Ἰππρέτης τὸν παρετήρησε μετ' ἐκπλήξεως, ὁ δὲ Στεβενσὼν ἐπανέλαβε τὴν ἐρώτησίν του.

— Ἐάν θέλετε νὰ εἴπητε περὶ τοῦ κ. Λόβτερ, κατοικεῖ ἐδῶ πρὸ ἐνὸς ἔτους καὶ τινῶν ἡμερῶν, ἀπεκρίθη τέλος ὁ Ἰππρέτης.

Ἄ Ὁ Ῥοβέρτος ἔμεινεν ἐμβρόντης.

— Δὲν εἶνε αὐτός! ἐψιθύρισε μετὰ μικρὰν σιωπὴν. . . Εἶνε λοιπὸν ὁ διάβολος!

Ἄ Ανακουφισθεὶς ὀλίγον διὰ τοῦ εὐφροῦς τούτου τυλλογιμοῦ, ὁ Στεβενσὼν ἐκένωσε τὸ περιεχόμενον τοῦ βαλαντίου του ἐπὶ τῆς τραπέζης* τῷ ἔμεινεν ἴσα ἴσα ὅ,τι ἐχρειάζετο νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Ἀγγλίαν.

Ἄ Ἡ οἰκία τοῦ Πέτρου Λόβτερ, ἐν Λονδίνῳ, ἦτο ἀληθὲς ἀνάκτορον. Ὅλον τὸ πρῶτον πάτωμα κατεῖχον τὰ γραφεῖα, πολυτελῶς κεκοσμημένα καὶ γέμοντα στρατιᾶς ὑπαλλήλων. Εἰς τὸ δεύτερον πάτωμα εὐρίσκετο τὸ δωμάτιον τοῦ κ. Λόβτερ, οὗτινος περιγραφὴν μᾶς ἔδωκεν ὁ Στεβενσὼν. Τὸ δωμάτιον τούτο ἐξ ἐνὸς μὲν εἶχε τὰ γραφεῖα τῶν γραμματέων, ἐξ ἐτέρου δὲ ἐκεινῶν πρὸς τὰ ἀρχαῖα δώματα τῆς κυρίας Λόβτερ, ἥδη κατεχόμενα ὑπὸ τοῦ κ. Θωμᾶ Βᾶγ. Ἡ κυρία Λόβτερ εἶχεν ἀποχωρήσει μετὰ τῆς οἰκογενείας τῆς εἰς τὸ τρίτον πάτωμα.

Ἄ Ἡμέρας τινὰς μετὰ τὴν οἰκὴν τὴν ὁποίαν διηγῆθημεν, ἡ σύζυγος τοῦ τραπεζίτου, ἄσθενοῦσα, ἦτο ἐξηπλωμένη ἐπὶ μακροῦ σκίμποδος* πλησίον αὐτῆς ἡ Ἄννα ἐφυλλολόγει ἀπροσέκτως βιβλίον τι. Τὰ ἐπιπλα τῆς αἰθούσης, ὅπου αὐταὶ εὐρίσκοντο, ὑπερέβαινον τὰ ἀνώτατα ὄρια τῆς ἰδιωτικῆς μεγαλοπρεπειᾶς.

Ἄ Ἡ κυρία Λόβτερ ἦτο γυνὴ τεσσαρακοντοῦτις* ἦτο ὠχρὰ, τὸ ἄλγος δὲ ἀνεγινώσκετο εἰς διακεκριμένους χαρακτῆρας ἐπὶ τῆς μορφῆς τῆς. Ἐνίοτε ἔβριπτε κρύφιον βλέμμα ἐπὶ τῆς θυγατρὸς τῆς, καὶ δάκρυ ὕγρανε τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς.

— Μὲ φαίνεται, εἶπεν ἡ Ἄννα, κλείουσα αἴφνης τὸ βιβλίον, ὅτι ὁ κ. Στεβενσὼν ἀργεῖ νὰ μὰς γράψῃ.

— Ὅκτῳ μόνον ἡμέρᾳ εἶνε ἀποῦ ἀνεχώρησε, πάρετήρησεν ἡ κυρία Λόβτερ.

— Ὅκτῳ ἡμέρᾳ! ἐπανέλαβεν ἡ νεανίς, εἶνε μακρὸν διάστημα.

— Τὸν ἀγαπᾶ, ἐπιθύρυσεν ἡ κυρία Λόβτερ· δυ-
στυχὲς τέκνον.

Ἐπιπρόετις ἀνήγγειλε τὸν κ. Βάγ. Τὸ ὄνομα
τοῦτο ἐπὶνεγκε καὶ ἐπὶ τῶν δύο γυναικῶν ἀνά-
λογον ἀποτέλεσμα· ἡ κυρία Λόβτερ συνέσπασε
τὰς ὀφρῦς, καὶ τῶν χειλέων τῆς Ἄννης ἐξέφυγεν
ἐπιφώνημα, ὀλίγον κολακευτικὸν πρὸς τὸν εἰσελ-
θόντα.

Ἐο κ. Βάγ ἦτο δυσειδής. Ἡ φυσιογνωμία του
ἐξέφραζε τὴν ἀπληστίαν· οἱ τρόποι του ἦσαν
χυδαῖοι. Εἰσῆλθε μετὰ θρασύτητος, ἐχαιρέτισεν
ἀποτόμως καὶ ἔρριψε χαρτοφυλάκιόν τι ἐπὶ τῆς
τραπέζης.

— Ὁ Διάβολος νὰ μὲ πάρῃ, ἀνέκραξεν, ἂν ἡ
μὴς Λόβτερ δὲν γίνεται καθ' ἐκάστην εὐμορφο-
τέρα!

Ἡ φιλοφροσύνη αὐτῆ δὲν ἔτυχεν ἀπαντήσεως.
Ἐο Βάγ συνωφρῶσε τὸ δυσειδὲς πρόσωπόν του
καὶ μετὰ τρόπου ἀποτόμου εἶπε πρὸς τὴν μη-
τέρα· «Εἰς τὸ ἔργον μας!»

Ἡ Ἄννα ἐξῆλθε τοῦ δωματίου. Ὁ Βάγ ἤ-
νοιξε τὸ χαρτοφυλάκιον, ὅπερ περιεῖχε διάφορα
ἔγγραφα ἀνυπόγραφα. Ἡ κυρία Λόβτερ ἔλαθε
κάλαμον καὶ χωρὶς νὰ τὰ ἀναγνώσῃ, τὰ υπέ-
γραψεν ὅλα.

— Ὁ ἀνόητος ἐκεῖνος Στεβενσὼν δὲν ἔγραψε
καθόλου, εἶπεν ὁ Βάγ.

Ἡ κυρία Λόβτερ ἐθορυβήθη.

— Δὲν εἶνε λοιπὸν πλέον ἐλπὶς; ἥρῳτησε.

— Δὲν βλέπω τοιαύτην, ἀπεκρίθη ὁ Βάγ μετὰ
ψυχροτάτης ἀδιαφορίας.

— Πῶς! ἡ ἀπειρος ἐκεῖνη πίστις; . . .

— Τὸ πᾶν, φιλιτάτη κυρία, φθαίρεται... ἐξ-
αιρουμένου τοῦ πρὸς τὴν Ἄνναν ἔρωτός μου.

Λέγων ταῦτα, ὁ Βάγ ἔτριψε τὰς χεῖρας, ἐξ
εὐχαριστήσεως. Ἡ κυρία Λόβτερ κατέστειλεν ἀ-
γανακτήσεως κίνημα.

— Ἀλλά, ἐπανελάθεν αὐτῆ, ὁ Ῥοβέρτος εἶνε
τίμιος νέος· θὰ ἐξετέλεσε βεβαίως τὰς εἰσπρά-
ξεις τὰς ὁποίας εἶνε ἐπιφορτισμένος· μετ' ὀλίγον
θὰ λάβωμεν. . .

— Τί; χιλιάδας πινᾶς λιρῶν; ἀλλ' αὐταὶ
εἶνε τριῶν ἡμερῶν ζωὴ. . . Ἐσκέφθητε περὶ τῆς
προτάσεώς μου;

— Οὕτω λοιπὸν, ἀνέκραξεν ἡ κυρία Λόβτερ,
καταντῶμεν εἰς τὴν ἐπαιτείαν!

— Ἀληθέστατα, καλὴ μου κυρία.

— Καὶ ἔπειτα ἔρχεσαι νὰ μὲ ζητήσῃς τὴν
κόρην μου! εἶπεν ἡ κυρία Λόβτερ μετὰ τρεμούσης
φωνῆς. Ἡ εὐτυχία μας ἦτο μεγάλη· σὺ ἦσο τότε
εὐτελής γραφεύς. Ἦδη εἶσαι ἐκατομμυριοῦχος,
καὶ ἡμεῖς δὲν ἔχομεν τίποτε πλέον! Ἴσχυρός
κατὰ γυναικὸς ἦν βαρύνει ὁ φόβος τῆς ἀνθρωπί-
νης δικαιοσύνης, σὺ, συνένόχός της, ὁ κακὸς αὐ-
τῆς δαίμων, τῆ εἶπες: Ὁὰ πλουτίσω μὲ τὴν δυ-
στυχίαν σου· μὴ λόγιος! μὴ παράπονα! πρέπει
νὰ ἐκλέξῃς μεταξὺ πενίας ἢ ἀτιμίας. Ἐσιώπη-

σα, διότι σὲ ἤξευρα ἀγενῆ. . . Ἀλλ' ἤδη ἔρχε-
σαι νὰ μὲ ζητήσῃς τὴν κόρην μου. . . σὺ! . . .

— Μὰ τὴν τιμὴν μου, ἀπότησεν ὁ Βάγ, βλέ-
πω ὅτι ὑπάρχει τι ἀληθὲς εἰς ὅλα ταῦτα. Ἐπῆρα
τὰ πλούτη σας, φιλιτάτη κυρία μου, ὅθεν ἔπεται
ὅτι τὰ κατέχω· ἐπικαλοῦμαι περὶ τούτου τὴν
προσοχὴν σας. Ὅσον δὲ διὰ τὴν χεῖρα τῆς μὴς
Ἄννης, σὰς τὴν ζητῶ τῶ ὄντι σπουδαίως.

— Ποτέ! Εἶμαι γυνὴ ἀδύνατος, ἔγεινα ἔνο-
χος ἐγκλήματος, ἀλλὰ τοῦτο ἔπραξα χάριν τοῦ
τέκνου μου καὶ ὁ Θεὸς θὰ μὲ συγχωρήσῃ.

— Ὁὰ καταστήσω πλουσίαν τὴν κόρην σας,
καὶ ὑμᾶς δέ, φιλιτάτη κυρία, θὰ ἐξασφαλίσω
διὰ συντάξεως καλῆς.

— Ποτέ! ἐπανελάθεν ἡ κυρία Λόβτερ.

— Μὴ λησμονεῖτε, κυρία, ὅτι δύναμαι νὰ σὰς
ἀφανίσω. . .

Ἡ κυρία Λόβτερ ἐσιώπησεν. Ὁ Βάγ ἐπανε-
λάθε τὸ χαρτοφυλάκιόν του, ἠγέρθη καὶ εἶπε:
«Σὰς ἀφίνω ἕως αὐριον νὰ σκεφθῆτε». Ἐπειτα
χαιρετίσας ἀποτόμως ἐξῆλθε.

* *

Ἡ κυρία Λόβτερ ἦτο μόνη ὅτε ὁ Γωβίας τῆ
ἔφερε τὴν ἐπιστολήν, δι' ἧς ὁ σύζυγός της τῆ ἀ-
νήγγελλε τὸν ὑποτιθέμενον θάνατόν του· ὁ Γω-
βίας ὑπηρετεῖ δεκαπέντε ὅλα ἔτη τὸν κ. Λόβτερ·
ἡ κυρία Λόβτερ ἦτο γυνὴ ἀγαθὴ· τὴν ἠγάπα
καὶ ἐμέμφοτο ἑαυτὸν ὅτι πολλάκις συνετέλει εἰς
τὸ νὰ τὴν ἀπατᾶ. Μόλις ἡ δυστυχὴς γυνὴ διέτρεξε
τὰς πρώτας γραμμάς τῆς ἐπιστολῆς καὶ ἐλι-
ποθύμησεν. Ὁ Γωβίας καταγινόμενος νὰ τῆ πα-
ρέξῃ βοήθειαν, ἔρριψε βλέμμα ἐπὶ τῆς ἐπιστολῆς,
ἧτις ἐκείτο ἀνοικτὴ πρὸ τῶν ποδῶν της, καὶ ἀ-
νέγνωσε τὸ περιεχόμενον. Ὁ Θεὸς νὰ μᾶς βοη-
θήσῃ, ἀνέκραξε. Τί θὰ γείνη τώρα ἡ οἰκία; Ἄ!
θὰ σωθῇ!

Ἐπειδὴ ἡ κυρία Λόβτερ τὸν παρετήρει ἐκπε-
πληγμένη, προσέθηκεν ἐν εἴδει ἐξηγήσεως, «Ἡ
ἐντιμότης του, ὁ κ. Λόβτερ, ἀπέθανεν, εἶνε ἀ-
ληθές· ἀλλὰ θὰ τὸν ἀναστήσω ἐγὼ. . . ἐγὼ ὁ
Γωβίας.» Ταῦτα εἰπὼν, ἔσυρε τὴν χίρην πρὸς
τὸ γραφεῖον τοῦ μακαρίτου τραπέζιτου.

Ὁ Βάγ εἰσῆρχετο τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν ἐξῆλ-
θον· εἶδε κατὰ γῆς τὸν ἀνοικτὴν ἐπιστολήν, τὴν
ἔλαθε καὶ οὐδόλως ἐδίστασε νὰ τὴν ἀναγνώσῃ.

Ὁ Γωβίας ἀνοίξας σκευοθήκην ἔσυρε μα-
κρὸν παραπέτασμα κρύπτον ἀκριβῶς τὸ περιε-
χόμενον. Ἡ κυρία Λόβτερ ἀφῆκε μεγάλην κραυ-
γὴν· ὁ Βάγ, ὅστις τὴν ἠκολούθει κρυφίως, παρε-
τήρησε τὸ περιεχόμενον τῆς σκευοθήκης.

— Εἶνε αὐτός, δὲν εἶν' ἀληθές; εἶπε θριαμ-
βευτικῶς ὁ Γωβίας. ὦ! αὐτὸς κατεσκευάσθη
ἀπὸ χεῖρα καλλιτέχου. Ἡ ἐντιμότης του ἐπλή-
ρωσεν ἑκατὸν λίρας στερλίνας.

Εἰς τὴν θέαν ταύτην, οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς χήρας
ἐπλημμύρυσαν δακρύων.

— Ἡ κυρία, εἶπεν ὁ γέρον Γωβίας, θὰ λάβῃ

εὐσπλαγχτίαν πρὸς πτωχὸν ἄνθρωπον καὶ θὰ τὸν συγχωρήσατε. Δύσχομαι νὰ τὸ ὁμολογήσω, ὁ κήριος οὗτος σὺζυγὸς σας ἐχρησίμευεν εἰς τὸ νὰ σὰς ἀπατᾷ, καὶ ἐνειχόμενῃ κατὰ μέγα μέρος εἰς τὸν δόλον· ἀλλ' ἡ ἐντιμότης τοῦ ἦτο κύριός μου καὶ ὤφειλον νὰ τὸν ὑπακούω. Κἀθ' ἐσπέραν, διὰ ταύτης τῆς θύρας τὴν ὅποιαν δὲν βλέπετε, τοσοῦτον ἐπιτηδεῖως εἶνε κρυμμένη, ἐξήρχετο καὶ ἐπήγαγε εἰς τὰ χαρτοπαικτεῖα· ἐγὼ ἔθετα αὐτὸ τὸ ἀγαλμα εἰς τὸν σκίμποδα καὶ ἦναπτον τὴν λάμπαν. Ἀπὸ τὰ παράθυρά σας ἐβλέπετε πολλάκις· θὰ ἐθαυμάζετε βεβαίως τὴν ἀκάματον εἰς τὸ ἔργον ὑπομονὴν τῆς ἐντιμότητός του.

— Ἀρκεῖ! διέκοψεν ἡ κυρία Λόβτερ. Ἀλλὰ διατί μοι λέγεις ἤδη τοῦτο;

— Διατί; καὶ δὲν μὲ ἐννοεῖτε λοιπόν; Ἐκεῖνο ὅπερ ἠπάτησεν ὑμᾶς, τὴν σύζυγόν του, δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἀπατήσῃ τὸν κόσμον;

Ἡ χήρα ἔκλινε τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῶν χειρῶν τῆς καὶ εἶπε μετ' ἀθυρίας: Ὁ αἶνε ψευδὸς ἐπίσης ἔνοχον ὅσον καὶ ἀνωφελές.

— Ἐνοχον, ἴσως· ἀνωφελές ὅμως ὄχι, προσέθηκεν ὁ Βάγ, ὅστις αἰφνιδίως ἐνεφανίσθη.

Ἡ κυρία Λόβτερ ὠπισθοδρόμησε τεταραγμένη.

— Μὴ φοβεῖσθε τίποτε· ἤξεύρω περὶ τίνος πρόκειται, ἐπανελάβεν ὁ Βάγ, δεικνύων τὴν ἀνοικτὴν ἐπιστολὴν· ἐμπιστευθῆτε εἰς ἐμέ.

Προσῆλωσε τότε τὰ δίοπτρά του ἐπὶ τοῦ κηρίνου ἀγάλματος καὶ τὸ παρατήρησεν ἀτενῶς. «Μὰ τὴν πίστιν μου, ἀνέκραξεν ἔπειτα, ἐγὼ πρῶτος ἤθελον ἀπατηθῆ! Ὁ διάβολος αὐτὸς ὁ διευθυντής ποῖος νὰ τὸ ἔλεγε... Τωβία, φίλε μου, συνέλαβες φωτοβόλον ἰδεάν καὶ εἶσαι ὁ μαργαρίτης τῶν ὑπηρετῶν. . . Ἄφες μας τώρα.

Ὁ κ. Βάγ ἐκέκμητο τὴν ἀρετὴν τοῦ νὰ γίνεταί μισητὸς εἰς ὅλους. Ὁ Τωβίας ἠσθάνθη ἰσχυρὰν ἐπιθυμίαν νὰ τῷ ἀντεπιστρέψῃ τὴν διαταγὴν, ἣν εἶχε λάβει παρ' αὐτοῦ, ἀλλὰ δεκαπενταετῆς δουλεία θὰ κατεδάμαζε καὶ τὴν δραστηριωτάτην φύσιν· δὲν ἐτόλμησε νὰ εἶπῃ τι καὶ ἐξῆλθεν. Ἡ κυρία Λόβτερ παραδεδομένη εἰς τὴν θλίψιν τῆς δὲν παρετήρησε κἀν τὴν ἄτοπον ἔλευσιν τοῦ Βάγ, πολλῶ δὲ μᾶλλον τὴν προπέταιαν τοῦ ὑπαλλήλου τούτου, ὅστις ἐδίδε προσπαγὰς ἐν τῇ οἰκίᾳ τῆς, καὶ ἐπὶ παρουσίᾳ αὐτῆς.

Ὁ Βάγ ἅμα ἀπαλλαγθεὶς τοῦ ἀρχαίου ὑπηρετοῦ, ἀνέπτυξε πᾶσαν τὴν εὐγλωττίαν του, ὅπως καταπέσει τὴν κυρίαν Λόβτερ. Ἦσαν βέβαιοι περὶ τῆς ἔχευθιαιος τοῦ Τωβίου· αὐτὸς μὲν ὁ Βάγ, ἐμελλε νὰ λάβῃ γινῶσιν τῶν ἰδιαίτερων λογιστικῶν βιβλίων τοῦ τραπεζίτου νὰ διευθύνῃ τὸν τραπεζικὸν οἶκον, ἡ δὲ κυρία Λόβτερ νὰ ἀναδεχθῆ τὴν ὑπογραφὴν, ἀπομιμουμένη τὸν χαρακτῆρα τοῦ συζύγου τῆς. Ἐπρεπε καὶ αὐτὴ νὰ κάμῃ κατὶ τι!

Ἡ κυρία Λόβτερ ἤρνετο πάντοτε. Ὁ Βάγ ἐ-

πανελάβε τὴν εὐγλωττίαν του καὶ ἐν τῇ ἀπελπισίᾳ του ἀνέφερε τὸ ὄνομα τῆς Ἄννης, ἣν ἐλάτρευεν ἡ μήτηρ τῆς καὶ χάριν τῆς ὅποιας ἠδύνατο καὶ ἐγκλημα νὰ διαπράξῃ. Ἡ δυστυχὴ γυνὴ δὲν ἠδυνήθη ν' ἀντιστῆ πλέον.

Οὕτω δέ, τὰ τρία συστατικά μέρη, ἅτινα συνιστῶσι τραπεζίτην, ἐδημιουργήθησαν: τὸ σῶμά του, τὰ βιβλία του καὶ ἡ ὑπογραφὴ του. Ἀδύνατον νὰ φαντασθῆ τις ἐντελεστέραν ἀνάστασι.

Τῇ ἐπαύριον, ἡ μυστηριώδης σκευοθήκη ἐκνήθη, ὁ κήριος ἀνδριάς ἐνεδύθη διὰ κοιτωνίτου καὶ ἐκαθίσθη ἐπὶ σκίμποδος. Ἐκρημίσθη τὸ διάφραγμα, τὸ χωρίζον τὸ δωμάτιον ἀπὸ τῶν γραφείων, ἀντικατασταθὲν δι' ἕλωτοῦ, μόλις διαφανοῦς, διὰ τοῦ ὁποίου διέκρινε τις τὸν κ. Λόβτερ βαθέως σκεπτόμενον.

Ὁ Βάγ εἶχε καλῶς προμαντεύσει· τὸ ἀλλόκοτον τοῦ δόλου ἀπεμάκρυνε πᾶσαν ὑπόνοιαν. Ὅτε τὸ κοινὸν εἶδε παραδόξως παρατεινομένην τὴν ἀπουσίαν τοῦ τραπεζίτου, δὲν ὑπόπτεισε μὲν τὸν θάνατόν του, ἀλλὰ τὸν ἐνόμισε παράφρονα. Τοῦτο ὑπῆρξεν εἰς τὸν οἶκον Λόβτερ πρώτη δυσπιστίας αἰτία. Ἄλλο τι δέ, εἴτι ἐλευθεριώτερον ἐγένετο: αἱ μεγάλαι καὶ διηνεκεῖς καταχρήσεις τοῦ Βάγ. Ἡ κυρία Λόβτερ εἶχεν ἀδυσωπήτως καὶ ταχέως τιμωρηθῆ διὰ τὴν ἀδυναμίαν ἣν εἶχεν, ἀκολοθήσασα τὰς συμβουλὰς τοῦ ἀνθρώπου τούτου. Ἀρχῶν ἀπόλυτος τῆς οἰκίας, οἰκειοποιούμενος τὰ πάντα, καθυστερεῖ τὰς πληρωμὰς καὶ κατέστρεψε τὴν μεγίστην πίστιν, ἣν ποτε τραπεζίτης ἀπέκτησε διὰ τῆς εἴτε ἀληθοῦς, εἴτε ἐπιπλάστου εὐθύτητός του. Εἶχεν ὄνειροπολήσει νὰ γείνῃ ἑκατομμυριούχος.

Ἡ κυρία Λόβτερ ἠκολούθει κατὰ βῆμα τὴν χρηματικὴν ἐκείνην σφαγὴν καὶ ἠναγκάζετο νὰ ἐπικυρώνῃ διὰ τῆς ὑπογραφῆς τῆς ἐκάστην τῶν καταχρήσεων τοῦ ἀρχαίου ὑπαλλήλου. Ἡ χήρα ὑπέγραψε τὰς πράξεις, ὁ δὲ Βάγ ὠκονόμει τὸ προϊόν αὐτῶν, ἐὰν δὲ ἐνίοτε ἐτόλμα νὰ τῷ ἀπευθύνῃ παρατήρησιν τινα, ὁ ἀρχαῖος ὑπαλλήλος, αὐθάδης, ἀνηλεὴς, τῇ ἀπρηθίμει ἐθελαρέσκως τὰς ἐπιβαλλομένας ὑπὸ τοῦ ἀγγλικοῦ κώδικος κατὰ τῶν πλαστογραφῶν ποινάς. — «Φιλτάτη κυρία μου, τῇ ἔλεγεν ἀκολουθῶς, διατί κλαίετε; βλέπετε πόσον φροντίξω περὶ ὑμῶν.»

Ἐξ μῆνας μετὰ τὸν θάνατον τοῦ τραπεζίτου, ὁ Βάγ εἶχε τὴν ἀναίδειαν ν' ἀποδιώξῃ τὴν κυρίαν Λόβτερ ἐκ τοῦ δευτέρου πατώματος τῆς οἰκίας τὸ ὅποιον αὐτὴ κατεῖχεν, ὅπως κατοικήσῃ αὐτὸς καὶ ἐν τῷ ὁποίῳ περιελαμβάνετο, ὅπως εἶπομεν, τὸ ἰδιαίτερον δωμάτιον τοῦ Πέτρου Λόβτερ. Πλὴν τούτου εἶρε μοχθηρὰν καὶ κακοῦργον ἠδονὴν, νὰ σωρεύῃ τὸν καρπὸν τῶν ἀρπαγῶν του εἰς τὸ χρηματοκιβώτιον τοῦ παλαιοῦ του κυρίου. Ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ κ. Λόβτερ, δὲν εἶχον εὐρεῖ τὸ κλειδίον τοῦ χρηματοκιβώ-

τίου ὡς καὶ τὸ τῆς κεκοιμημένης ἐκείνης θύρας, ἥτις ἐχρησίμευεν εἰς αὐτὸν νὰ εἰσέρχεται εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἐπιστρέφων ἐκ τῶν νυκτερινῶν αὐτοῦ ἐκδρομῶν. Ἡ θύρα αὕτη ἐλησμονήθη ὡς περιττή, τὸ χρηματοκιβώτιον ὅμως ἀνεῳχθη καὶ ὁ μηχανικός, ὅστις τὸ εἶχε κατασκευάσει ἐπρομήθευσε νέον κλειδίον· τοῦτο δὲ ἔμεινεν εἰς τὴν ἐξαιρετικὴν χρῆσιν τοῦ Βάγ.

Ὁ ἀρχαῖος ὑπάλληλος ἐξηκολούθει ἀσπλάγχνως τὸ ἔργον του, ἔτρεφε δὲ πάντοτε βαθύ αἴσθημα πρὸς τὴν μίς Ἄνναν. Ἄφ' οὗ ἀπέκτισε τὸ ἑκατομμύριόν του, ἐξήτησεν ἐκ νέου τὴν χεῖρά της· ἀλλ' ἔλαβε ἀρνητικὴν ἀπάντησιν.

Τὸ ταμεῖον τοῦ ἐπληροῦτο καθ' ἑκάστην χρυσοῦ καὶ τραπεζικῶν γραμματίων, ἡ δὲ ὑπόληψις τοῦ Λόβτερ ἤρξατο κλονουμένη σπουδαίως. Ὁ Βάγ ἐπανελάβε τὴν πρότασίν του, ἀλλὰ καὶ αὐθις δὲν ἔτυχεν εὐνοικωτέρας ἀπαντήσεως.

Ἐν τούτοις ἡ εἰδήσις ὅτι ὁ Λόβτερ ἦτο παράφρων διεδόθη καθ' ὅλον τὸ Λονδῖνον καὶ ὑπῆρξε θανατηφόρον κτύπημα κατὰ τοῦ τραπεζιτικοῦ τοῦ οἴκου. Ὅλοι ἀπέσυραν τὰ χρηματικά των κεφάλαια καὶ αἱ πληρωμαὶ ἀνεστάλησαν· ἔστειλαν ἀπεσπασμένους εἰς τὸ ἐξωτερικὸν ἐπιτετραμμένους ν' ἀνακαλύψωσι πιστώσεις λησμονηθείσας κατὰ τοὺς καιροὺς τῆς εὐτυχίας. Τοῦτο ἦτο μάταιον μέσον.

Ὁ Βάγ ἐξελέξατο τὴν ἐσχάτην ἐκείνην στιγμήν ὡς ζήτησιν ἐκ νέου τὴν χεῖρα τῆς μίς Ἄννης, τὴν φορὰν ταύτην πεποισθὼς ὅτι δὲν θὰ τῆ τὴν ἡροῦντο Ἡ νέα ἀρνησις τῆς μητρὸς τὸν ἐνέπλησε μανίας καὶ ἠπειλήσεν τὴν δυστυχῆ μητέρα, ἥτις ἐτόλμησε νὰ ὑπερασπίσῃ κατ' αὐτοῦ τὸ μέλλον τοῦ τέκνου της. Δυστυχῶς, ὁ Βάγ δὲν ἦτο ἐκ τῶν ἀνθρώπων τῶν μὴ ἐκπληρούντων τὴν ἀπειλήν, ὅσον ἀποτρόπαιος καὶ ἀν ἦτο αὕτη.

— Ἐχω τρία ἑκατομμύρια ἤδη, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν, ἀφίνων τὴν κυρίαν Λόβτερ. Ὁ διάβολος νὰ μὲ πάρῃ ἀν ἐπιτρέψω εἰς κανένα νὰ εἶπῃ τὸ ὄχι, πρὸς ἄνθρωπον, ὁποῖος ἐγώ.

Ἐπανερχόμενος δὲ εἰς τὸ δωμάτιόν του ἐνόμισεν ὅτι ἤκουσεν ἐλαφρὸν τινα θόρυβον ἐν τῇ γραφείῳ τοῦ παλαιοῦ προϊσταμένου του Σπεύσας δὲ εἰς τὸ γραφεῖον εὗρεν αὐτὸ κενόν. Ὅποτε ὅμως ἠθέλησεν, ὅπως καθ' ἑκάστην ἔπραττε, νὰ στρέψῃ καλῶς τὸ κλειδίον τοῦ χρηματοκιβωτίου του, παρετήρησεν ὅτι δὲν ἀνοίγεται.

— Τί θὰ πῆ αὐτό; ἐπιθύρησεν ὠχρίων. Νὰ εἰσεχώρησέ τις; . . . Ἄλλ' ὄχι, εἶνε ἀδύνατον. Ἐγὼ θὰ ἔβλαψα τὸ κλειδίον. Εἰς αὐριον τὰ σπουδαία.

Τῆ ἐπαύριον ὁ Βάγ εἶχε λησμονήσει ἐντελῶς τὸ κλειδίον. Καθ' ὅλην τὴν νύκτα περιστρέφοντο ἐν τῇ κεφαλῇ του σκέδια ἐκδικήσεως. Ἀμα ἐξυπνήσας ἐσπευσε νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν κυρίαν Λόβτερ νὰ προτείνῃ τελευταίαν τινὰ πρότασιν.

« Ἐάν ἐπιμῆνῃ καὶ πάλιν, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν,

ὁ ἀνακριτὴς θὰ διαδραματίσῃ τὸ μέρος του εἰς τὴν λύσιν τῆς κωμωδίας. Ἄμα φυλακισθείσης τῆς φιλότατης κυρίας, θὰ ἴδωμεν ἀν ἡ κόρη της θὰ παρακληθῆ νὰ γείνη κυρία Βάγ.

Πρὶν δ' ἡ ἀναχωρήσῃ ἐῤῥίψε βλέμμα εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ κ. Λόβτερ. Τὸ ἀγαλμα ἦτο ἐκεῖ, φοβερὰ μαρτυρία κατὰ τῆς χήρας. Ἐκλείσει καλῶς τὴν θύραν καὶ ἀνέβη τὴν κλίμακα.

Κατὰ τὴν αὐτὴν στιγμήν, τὸ σανίδωμα τοῦ τοίχου τοῦ γραφείου ἐτρέξεν ἐλαφρῶς, ἡ κεκοιμημένη θύρα ἀνοίγεται καὶ δύο ἄνθρωποι εἰσῆλθον.

— Μόλις δύναμαι νὰ πιστεύσω τὰ μάτια μου, εἶπεν ὁ εἰς ἐξ αὐτῶν μετὰ ταπεινῆς καὶ τρεμούσης φωνῆς· εἶνε δυνατόν ν' ἀνεστήθῃ ἡ ἐντιμότης σας;

Ὁ κ. Λόβτερ, (διότι αὐτὸς ὁ ἴδιος ἦτο) ἔθεσε τὸν δάκτυλον εἰς τὸ στόμα, καὶ ὁ γέρον Τωβίας ἠναγκάσθη ν' ἀναβάλῃ τὰς μακρολόγους παραστάσεις τοῦ θαυμαστοῦ του.

— Ἐνωῶ τοῦτο, εἶπεν ὁ τραπεζίτης δεικνύων τὸ ἀγαλμα, ἀλλὰ τὰ ἐπίλοιπα ἐξήγησέ με.

Ὁ Τωβίας ἤξευρεν ἐπιπολαιῶς πως ὅτι συνέβαινεν εἰς τὴν οἰκίαν. Διηγήθη τὰ μηχανήματα τοῦ Βάγ, καὶ τὸ ἀξιοθρήνητον αὐτῶν ἀποτέλεσμα. Ὁ τραπεζίτης δὲν ἠδυνήθη νὰ καταστείλῃ ἀναφωνήσιν λύπης, μανθάνων τὴν διακοπὴν τῶν πληρωμῶν.

— Ἐγάρχει ἐδῶ μέσον νὰ τὰς ἐπαναλάβῃ τις! εἶπεν ὁ Τωβίας κτυπῶν ἐπὶ τοῦ χρηματοκιβωτίου.

Ὁ Λόβτερ ἔσεισε τὴν κεφαλὴν.

— Τρία ἑκατομμύρια, ἀνεφώνησεν. Ἄνευ πίστεως, τί εἶνε τρία ἑκατομμύρια εἰς τὸν οἶκον Λόβτερ;

Ἀποτεινόμενος δὲ πρὸς τὸν Τωβίαν, εἶπεν:

— Ὁ Βάγ αὐτὸς εἶνε προπετὴς κάθαγμα· θὰ τιμωρηθῆ. . . ἀλλὰ διὰ τίνος ἐμμεῖτο τὴν ὑπογραφὴν μου;

Ὁ Τωβίας εἶπεν ἀκριτὰ χαμηλὰ τὸ ὄνομα τῆς κυρίας Λόβτερ. Ζωηρὰ δυσἀρέσκεια ἐζωγραφίσθη ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ τραπεζίτου. Μετὰ τινα δευτερόλεπτα σιωπῆς, ἐνευσεν εἰς τὸν Τωβίαν νὰ ἐξέλθῃ.

Ὁ Πέτρος Λόβτερ εἶχε διατηρήσει, κατὰ τύχην καὶ ἀνευ προμελετημένου σκοποῦ, τὸ κλειδίον τῆς κρυφίας θύρας καὶ τὸ τοῦ χρηματοκιβωτίου του. Τὴν προτεραιάν εἶχε φθάσει εἰς Λονδῖνον, καὶ μόλις καταβάς ἐκ τοῦ ὀχήματος, εἰσῆλθεν εἰς τὸ γραφεῖόν του. Κατὰ τὸ ἀπὸ Δουβρὲ εἰς Λονδῖνον ταξιδεῖδιόν του, ἠδυνήθη νὰ πεισθῆ συνδιαλεγόμενος μετὰ περιηγητῶν, ὅτι ὁ Στεβενσὼν οὐδόλως τὸν εἶχε ἀπατήσει· ἡ πίστις τοῦ καταστήματός του ἐκλονεῖτο αὐτὸς δὲ ὁ ἴδιος ἐνομιζέτο παράφρων. Καὶ ὅμως, ἔλαβεν ἐλπίδας, εὐρίσκαυ τὸ χρηματοκιβώτιον πλεῖρες χρημάτων, διὰ πᾶν δ' ἐνδεχόμενον μετέβαλε τὴν τάξιν τοῦ κλειθροῦ, οὗ ἔνεκα ὁ Βάγ δὲν ἠδυνήθη, ὡς εἶδομεν ἀνωτέρω, νὰ ἀνοίξῃ.

Θόρυβος αἰφνίδιος ἠκούσθη εἰς τὸ παρακειμένον δωμάτιον. Ὁ τραπεζίτης ἤρπασε τὰ πιστόλιά του καὶ ὤρμησε πρὸς τὴν θύραν, ὁπότε ἡ φωνὴ τῆς κυρίας Λόβτερ ἠκούσθη.

— Ἐλεος, ἔλεγεν ἰκετεύουσα, διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ σὰς ζητῶ ἔλεος.

— Καὶ ἐγὼ, ἀπήντησεν ὁ Βάγ μετὰ περιφρονήσεως, σὰς ζητῶ τὴν χεῖρα τῆς μῆς Ἄννης.

Ὁ Πέτρος Λόβτερ ἐκόλλησε τὸ οὖς εἰς τὸ κλειθρον.

— Ἀκούσατε, φιλτάτη κυρία, ἔλεγεν ὁ Βάγ· τὸ ζήτημα εἶνε ἀπλοῦν· ὁ σκοπός μου εἶνε ἀμετάκλητος, σταθερός. Κάμετε β, τι σὰς ζητῶ· ἄλλως σὰς καταμηνύω πάσαντα ἐπὶ πλαστογραφία. Καί, δόξα τῷ Θεῷ, ἔχω ἐλεῖ ἀπόδειξιν, τὴν ὁποίαν δὲν δύναται νὰ παραβλέψῃ τὸ δικαστήριον.

Ἡ κυρία Λόβτερ ἔπεσε πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ Βάγ, καὶ ἔλεγε δακρυσάσα:

— Δὲν δύναμαι. . . ὦ! ἀκούσατέ με, κύριε Βάγ, δὲν δύναμαι. Εὐτυχίαν, ὑπόληψιν, ὅταν ἐπρόκειτο περὶ αὐτῶν μόνον τῶν πραγμάτων, σὰς τὰ ἄφινά· ἀλλὰ τὴν Ἄνναν μου, τὸ δυστυχές μου τέκνον! νὰ θυσιάσω τὴν εὐτυχίαν της! . . . δὲν δύναμαι.

— Τότε, ἀφήσατε ἐλεύθερα τὰ ἐνδύματά μου, φιλτάτη μου κυρία· ὑπάγω ἀμέσως εἰς τὸ δικαστήριον.

Ὁ Θόρυβος ἔπαυσεν· ὁ Βάγ εἶχεν ἀναχωρήσει· ὁ Λόβτερ ἠγέρθη, καὶ μόνος ἠδύνατο νὰ καταστειλῇ τὴν χαρὰν του. Ἐπανήλθε δὲ εἰς τὸ ἀρχαῖον γραφεῖόν του.

— Ἀναμφιβόλως, εἶπε, δὲν εἶμαι δυστυχὴς παρὰ μόνον εἰς τὰ χαρτιά.

Ὁ γέρον Τωβίας, παραφυλάττων ἐκεῖ ἔδραμε νὰ βοηθήσῃ τὴν κυρίαν Λόβτερ, ἥτις ἐπιπόνως ἠδυνήθη νὰ ἀναβῇ τὰς βαθμίδας τῆς κλίμακος. Ἦτο ἐν τῷ δωματίῳ της περιεστοιχισμένη ὑπὸ τῶν τέκνων της καὶ τοῦ Στεβενσῶν, ὅστις πρὸ μικροῦ εἶχε φθάσει εἰς Λονδίνον. Ἡ δυστυχὴς γυνὴ δὲν ἠδύνατο, πνιγομένη ὑπὸ τῶν δακρῶν της, νὰ προσφέρῃ λέξιν. Ὁ γέρον Τωβίας ἐθεώρει λυπηρῶς τὴν σικνὴν ταύτην καὶ ἐπανελάμβανε καθ' ἑαυτὸν ἀκαταπαύστως:

— Ὁ Θεὸς νὰ μᾶς εὐσπλαγχνισθῇ! . . . Ἐκτός μόνον ἂν ἡ ἐντιμότης του ἠθέλησε . . .

Παράδοξον σκάνδαλον ἐγένετο ἐν Ὁξφόρτ— Στρεῖτ, ὁπότε εἶδον δικαστικὸν ὑπάλληλον μετὰ τριῶν κλητῶν διαβαίνοντα τὸ κατώφλιον τῆς οἰκίας Λόβτερ. Ἡ οἰκία αὕτη παρήκμαζεν ἀπὸ πολλοῦ ἤδη· ἀλλ' ὁ ἀρχηγός της, καὶ ὡς παράφρων, οὐχ ἤττον ἐθεωρεῖτο ὑπὸ τοῦ λαοῦ ὡς ἐντιμὸς ἄνθρωπος. Τί ἦλθον νὰ κάμωσι τὰ ἀποτρόπαια ἐκείνα πρόσωπα τοῦ δικαστικοῦ ὑπάλληλου καὶ τῶν κλητῶν; Δὲν ἦτο καλλίτερον νὰ ἀφήσωσι τὸν θανατιῶντα νὰ ἐκπνεύσῃ ἡσυχῶς;

Ταῖοῦτοι ἦσαν οἱ καλοκάγαθοι διαλογισμοί

ἐκατοστῶς τινὸς κεχρηγῶτων πάσης τάξεως συνθηροισμένης ἔμπροσθεν τῆς ἔξω θύρας. Ἐν τούτοις ὁ Βάγ εἰσήγγαγεν εἰς τὴν οἰκίαν τοὺς ἀνθρώπους τῆς δικαιοσύνης· ἀνήλθεν εἰς τὸ δεύτερον πάτωμα καὶ διέταξε τοὺς ὑπαλλήλους τοῦ καταστήματος νὰ ἐξέλθωσιν, ὅπερ συνέτεινεν εἰς τὴν αὐξήσιν τοῦ ἔξωθεν ἱσταμένου πλήθους.

— Κύριε, ἡ καταγγελία σας εἶνε σοβαρὰ, εἶπεν ὁ δικαστικὸς ὑπάλληλος· σὰς ἀφίνω καιρὸν νὰ σκεφθῆτε· ἐπιμένετε ὑποστηρίζων αὐτήν; Ἄντι ἀπαντήσεως, ὁ Βάγ προσεπάθησε νὰ ἀνοιξῇ τὴν θύραν τοῦ δωματίου, τοῦ παρακειμένου εἰς τὰ γραφεῖα. Εὐρὼν δ' αὐτὴν κεκλεισμένην, ἔθραυσεν ὕελον καὶ ὕψωσε τὸ παραπέτασμα.

— Ἰδέτε! εἶπε.

Τὸ ἀγαλμα ἐφάνη. Ὁ δικαστὴς καὶ οἱ κλητῆρες ἐγνώρισαν προσωπικῶς τὸν Πέτρον Λόβτερ· τὸ ἀντίτυπον ἦτο τοσοῦτω θαυμασιῶς ἀκριβές, ὥστε ἔμειναν ἀμφιβάλλοντες. Μόνον ἡ ἀκίνησις τοῦ κηρίνου ὄγκου ἠδυνήθη νὰ τοὺς καταπέισῃ ὅτι ὁ τραπεζίτης δὲν ἦτο αὐτὸς πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν των.

— Ἰδέτε! ἐπανελάβεν ὁ Βάγ. Ἀπὸ ἐνὸς ἡδη ἔτους, ἰδοῦ ποῖος ἔχει τὴν ὑπογραφὴν τοῦ καταστήματος Λόβτερ. Τὸ ὑπεύθυνον τοῦτο σρατήγημα ἐπινοήθη ὑπὸ τῆς χήρας . . .

— Ἡ πιθανότης εἶνε τῷ ὄντι κατ' αὐτῆς, ὑπέλαβεν ὁ δικαστικὸς ὑπάλληλος· ἀλλ' ἡ δικαιοσύνη ἀπαιτεῖ τὴν περαιτέρω ἐνέργειαν· ἀνοίξατε, ὅπως δυναθῶμεν νὰ εἰσελθῶμεν.

Ὁ γέρον Τωβίας δὲν ἠδυνήθη νὰ περισταλῇ τὴν ἀνήσυχον αὐτοῦ περιεργίαν· εἶχε καταβῆ ἀκροποδητί. Ὁ Βάγ παρετήρησε τὴν φαλακρὰν κεφαλὴν του παρὰ τὴν θύραν τῶν γραφείων.

— Ἐνα πέλεκυν! εἶπεν.

Ὁ Τωβίας ὑπήκουσεν ἀκουσίως. Ὁ Βάγ ἤρπασε τὸν πέλεκυν· μέρος τοῦ ὕελωτοῦ περιφράγματος κατέπεσεν. Ὁ δικαστικὸς ὑπάλληλος εἰσήλθεν ἀμέσως διὰ τοῦ ῥήγματος ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ Βάγ καὶ τῶν κλητῶν. Ὁ Τωβίας ἐστηρίχθη ἐπὶ τοῦ τοίχου, καὶ ἐν δάκρυ ὕγρανε τὰ βλέφρα του.

— Ἐκτός μόνον ἂν ἡ ἐντιμότης του ἠθέλησεν . . . ἐπιθύρισε μετὰ λυπηρᾶς φωνῆς.

— Καὶ ἤδη, εἶπεν ὁ Βάγ, ἡ δικαιοσύνη εἶνε εὐχαριστημένη; Ἡ μαρτυρία αὕτη ἀφίνει πλέον ἀμφιβολίαν τινά;

Καί, πρὸς μείζονα ἐνίσχυσιν τῶν λόγων του, κατέφερε σφοδρὸν κτύπημα ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ κηρίνου ἀγάλματος, ὅπερ ἀνωρθώθη ἐπὶ τῶν ποδῶν του.

Ὁ Βάγ ἐσκίρτησε πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ ἔπεσεν ἡμιθανὴς ὑπὸ τράμου πλησίον τοῦ γέροντος Τωβίου.

— Ζήτω ἡ ἐντιμότης του! ἀνέκραξεν οὗτος μετ' ἐνθουσιασμοῦ.

— Τι με θέλετε ; ἤρώτησε ψυχρῶς ὁ Πέτρος
Λόβτερ τὸν ἐκπεπληγμένον δικαστήν.

Ὁ δικαστής, ἐν τῇ ταραχῇ του, ἐστράφη πρὸς
τοὺς κλητῆρας· οἱ κλητῆρες ἐστράφησαν ὁ εἰς
πρὸς τὸν ἄλλον· καὶ οἱ τέσσαρες θυοῦ ἐβῆξαν
ἀρμονικῶς.

— Θὰ μὲ κάμετε τὴν χάριν νὰ μὲ εἰπῆτε
τις σὰς ὠδήγησεν ἐδῶ ; ἐπανελάθεν ὁ τρα-
πεζίτης.

— Φίλτατέ μου κύριε , . . εἶπεν ὁ δικαστής
ἐν ἀμηχανίᾳ.

— Ὀνομάζομαι Λόβτερ, καὶ οὐδόλως ἀγαπῶ
τὴν οἰκειότητα, διεκοίην οὗτος.

— Κύριε Λόβτερ, λοιπὸν, κατὰ τὴν ἀγωγὴν
τοῦ ἀνθρώπου τούτου . . .

— Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶνε ἢ κακοῦργος, ἢ
τρολλός. Δὲν ἀμφεβάλλον περὶ τούτου· οἱ λό-
γοι του πρὸ ὀλίγου μὲ ἐβεβαίωσαν . . . Εἶνε ἄλ-
λο τίποτε ;

— Τίποτε.

Ὁ δικαστικὸς ὑπάλληλος ἐχαιρέτισεν ὑπο-
κλινῶς καὶ ἐκινήθη νὰ ἀπέλθῃ· ὁ Βᾶγ, ἀπολε-
λιθωμένος δὲν ἠδύνατο νὰ προσφέρῃ λέξιν· ὁ
Γωθίας ἐδήλου τὴν χαρὰν του δι' ἄμνηκτον γέ-
λωτος· ὁ τραπεζίτης διελογίζετο. Ἡ σκηνὴ τὴν
ὁποίαν διεδραμάτισε, δὲν ἦτο παιδαριώδης
τις κωμῳδίᾳ· — καθίσας ἑαυτὸν εἰς τὴν θέ-
σιν τοῦ κηρίνου τραπεζίτου, εἶχε πράξει σχε-
δὸν ταχέως καὶ εὐφυῶς συνδυασθέν. Τῶν πε-
ριστάσεων βοηθουσῶν μετὰ τινὰς στιγμὰς θὰ
ἀνήγειρε τὴν καταπεσοῦσαν ὑπόληψίν του, καὶ
θὰ ἐμψῆνιζε τὸ καταστρεπτικὸν ἀποτέλεσμα
ἐτήσιου ἀπουσίας.

— Κύριε, εἶπεν εἰς τὸν δικαστικὸν ὑπάλλη-
λον ἐξεργόμενον, σὰς παρακαλῶ νὰ μὲ ἀκούσητε.

— Δὲν εἰσέρχεται κανεὶς ! ἐφώναζαν κατ'
ἐκείνην τὴν στιγμὴν πολλαὶ φωναὶ ἐκ τῆς ὁδοῦ.

Ὁ Πέτρος ἀνοίξας τὸ παράθυρον εἶδε τοὺς
ὑπνέτας ἀσχολουμένους νὰ ἐμποδίζωσι τὸν ἀ-
καταπαύστως συμπικνούμενον ὄμιλον τῶν πε-
ριέργων.

— Ἀφήσατε νὰ εἰσέλθωσιν ὅλοι, εἶπε κύ-
πτων πρὸς τὰ ἔξω.

Τὸ πλῆθος ὤρμησε πρὸς τὴν κλίμακα, καὶ
τὰ γραφεῖα ἐπληρώθησαν λαοῦ.

— Εἶχον ἀνάγκην τῆς παρουσίας πάντων, ἐξ-
ηκολούθησεν ὁ τραπεζίτης ὑψῶν τὴν φωνήν.

Ὅσῳ μεγάλον εἶνε τὸ σκάνδαλον, τόσῳ μάλ-
λον θὰ μὲ εἶνε ὠφέλιμον. Ἄνθρωπος ἀ-
γνώμων τὸν ὅποιον πάλιν καιρὸν ἐνέπλησα εὐ-
εργετημάτων . . . Λέγω περὶ τοῦ Θωμᾶ Βᾶγ . . .

Ὁ κακοῦργος ἠθέλησε νὰ καταστρέψῃ τὸ κατὰ-
στηρᾶ μου. Εἶδον μετὰ λύπης ἐκατομμύριον
ὑπόληψιν ἀποκτηθεῖσα, διὰ δεκαπενταετοῦς τι-
μιότητος ἠγνόουν ὅτι εἶχον ὑπὸ τὴν στέγην μου
ἐχθρὸν δραστήριον, ἐξηγηρωμένον, ἀκάματον. Μὲ
διεφῆμισεν ὡς τρολλὸν, ἔπειτ' . . . καὶ τῇ ἀ-

ληθείᾳ ἢ πράξει αὕτη ἀφοπλίζει τὴν δογμὴν μου,
μ' ἔκαμε νὰ νομίζωμαι ὡς ἀποθανόν! Τί ἤλπιζεν
ἀπὸ τὸ γονδροειδέστατον τούτου ψεῦδος ; Δὲν
ἤξεύρω· ἐγὼ τοῦλάχιστον, βλέπω εἰς αὐτὸ
ἀποδείξιν ἀνιάτου τρέλλας . . . Ὡς ἐκ τούτου,
κύριε δικαστά, ἀφίνων αὐτὸν εἰς Ἰμας, καλῶ
ἐπ' αὐτοῦ τὸ ἔλεος τοῦ νόμου.

Τὰ πρόσωπα τῶν παρισταμένων ἐξέφραζον
ζωηρὸν θαυμασμὸν διὰ τὴν γενναίαν ταύτην ἐ-
πιείκειαν.

— Τοῦτο σὰς τιμᾶ, κύριε, εἶπεν ὁ δικαστής !

— Ἀποδέχομαι τὴν ὁμολογίαν ταύτην, ἐπα-
νέλαθεν ὁ Λόβτερ μετ' ἀξιοπροσεΐας· νομίζω, ὅτι
εἶμαι ἄξιος αὐτῆς, διότι ἀκόμη δὲν εἶπον τὰ
πάντα. Τῆς συκοφαντίας μὴ ἐπαρκούσης ν' ἀ-
νατρέψῃ τὸ οἰκοδόμημα τῆς ὑπολήψεώς μου, ὁ
ἄνθρωπος οὗτος μετεχειρίσθη τὸν δόλον· ἐτόλ-
μησεν ἐν ἀγνοίᾳ μου ν' ἀναβάλλῃ τὰς πληρωμὰς,
ἐνῶ τὸ ταμεῖόν μου ἦτο πλῆρες, ἐτόλμησε . . .
Δὲν μὲ πιστεύετε ;

Λέγων ταῦτα, ἦλθε πρὸς τὸ χρηματοκιβώ-
τιον καὶ τὸ ἀνέωξεν. Οἱ παρестῶτες ἔμειναν
ὡς ἀπόπληκτοι ἰδόντες τὸ ἐν αὐτῷ περιεχόμε-
νον χρυσίον.

— Ἀνήκει εἰς ἐμέ ! ἀνήκει εἰς ἐμέ ! ἀνέ-
κραξεν ὁ Βᾶγ, ἀνευρίσκων ἐν τῇ ἀπελπισίᾳ του
δύναμιν τινα.

ἠθέλησε νὰ ὀμιλήσῃ, ἀλλὰ γενικὸς θόρυβος
τῷ ἐπέβαλε ταχέως σιωπὴν.

Ἐφρασις βαθείας εὐσπλαγγίας ἐξωγραφῆθη
ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ Λόβτερ.

— Εἰς αὐτόν ! ἐψιθύρισεν εἰς τρόπον, ὥστε
νὰ ἀκούηται. Δὲν δύναται τις πλέον ν' ἀμφι-
βάλλῃ περὶ τῆς τρέλλας του! Ἄν ὁ δυστυχῆς ἔ-
λεγεν ἀλήθειαν, τοῦτο θὰ ἦτο κατ' αὐτοῦ κεραυ-
νοβόλος κατηγορία· εἶνε δυνατόν ποτε αἱ οἰκο-
νομίαι ἀπλοῦ ὑπάλληλου ν' ἀνέλθωσιν εἰς 130
χιλιάδας λίρας στερλίνας ;

— Τρία ἑκατομμύρια ! ἀνεφώνησεν ὁ δικασ-
τικὸς ὑπάλληλος !

— Τρία ἑκατομμύρια ! ἐπανελάβον οἱ κλη-
τῆρες καὶ τὸ πλῆθος.

— Τὸ ταμεῖον δὲν περιέχει τίποτε περισσό-
τερον, εἶπεν ὁ Λόβτερ μετριοφρόνως· ἀλλ' ἐντὸς
εἰκοσιτεσσάρων ὡρῶν δύναμαι νὰ τριπλασιάσω
τὴν ποσότητα ταύτην εἰς ὅκτω ἡμέρας ἡμπορῶ . . .

Ἐνθουσιώδης καὶ γενικὴ ἐπιφώνησις τὸν δι-
έκοψεν· καὶ αὐτὸς ὁ δικαστής ἐφώναζεν, εὐγε ! Οἱ
κλητῆρες ἠγαγκάσθησαν νὰ προφυλάξωσι τὸν
Βᾶγ, τὸν ὅποιον τὸ πλῆθος ἐξίτηι νὰ κρεμάσῃ.

Ὁ Βᾶγ προσῆλθεν εἰς τὸ δικαστήριον· ἐλά-
λησε περὶ ψεύδους, αὐτοκτονίας, περὶ χαρτοπαι-
γνίου. Ἄλλ' ὁ τραπεζίτης Λόβτερ εἰς χαρτοπαι-
γνία ! Δὲν τὸν ἐπίστευσαν. Ὀμίλησεν ἐπίσης
περὶ κηρίνου ἀγάματος. Ἡ ἰδέα αὕτη ἐφάνη
εἰς πάντας τεραστίως ἀστεία, καὶ ὁ δῦσοιρος
Βᾶγ κατεκλείσθη ἐν φρενοκομίῳ.

Ὀλον τὸ Λονδίνον ἔμαθε τὴν ἱστορίαν ταύτην. Αἱ ἐφημερίδες τὴν διηγήθησαν μετὰ τροπολογιῶν κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἤττον ἐπιτυχῶν, ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν ἧτις ἀποτελεῖ τὸν τίτλον τοῦ ἀληθοῦς τούτου διηγήματος. Ἐν τῷ χρηματιστηρίῳ ἦτο θέμα ἀνεξαντλήτων συνδιαλέξεων. Ἡ ὑπόληψις τοῦ καταστήματος ἐπανεκτήθη καὶ ὑπερέβη μεγάλως τὰ παλαιὰ αὐτοῦ ὄρια. Ὁ Στεβενσὼν ἐνυμφεῖθη τὴν Ἄνναν. Ἐκ τῶν συζητήσεων τῆς δίκης τοῦ Βάγ κατενόησε καὶ ἐπέστη ἐναργέστατα ὅτι αὐτὸς ὁ διάβολος προσωποποιούμενος τὸν εἶχεν ἐμπαίζει ἐν Παρισίῳ· φοβούμενος δὲ τὸν ἐμπαιγμὸς τῶν ἀνθρώπων ἀπεισιώπησεν ἐπιμελῶς τὸ συμβάν του.

Ὁ Πέτρος Λόβτερ ἦτο ὁ εὐτυχέστατος τῶν θνητῶν ἢ θεᾶ τῆς οἰκογενείας του, ἣν εἶχε σώσει ἀπὸ δυστυχήματος φρικαλέου, ἦτο εἰς αὐτὸν πηγὴ ζωηρῶν καὶ καθημερινῶν εὐτυχιῶν. Ἐπὶ ἓνα μῆνα ἔζησε βίον πατριάρχου.

Τὴν τριακοστὴν πρώτην ἡμέραν, ἐξυπνήσας, εἶδε μεγαλοπρεπὲς παραπέτασμα ὀμίχλης, ἐκτεινόμενον ὀπισθεν τοῦ παραθύρου του. Ἐχασμήθη μακρὸν καὶ ἠγέρθη. Τὸ πᾶν ἐν τῇ οἰκίᾳ του τῷ ἔφάνη ἄχαρι καὶ ὀχληρὸν· ὁ γέρον Τωβίας ἐλάλει πολὺ ἢ δὲ κυρία Λόβτερ ὄχι ἀρετὰ ἢ Ἄννα καὶ ὁ Στεβενσὼν καθίσαντο σχολαστικοί. Ὀλον τὴν ἡμέραν ἔχασμάτο, καὶ ἡ ἰδέα τῆς αυτοκτονίας τὸν κατέλαβε.

Τῇ ἐπαύριον ἡ κυρία Λόβτερ ἔλαβε διὰ χειρὸς τοῦ Τωβίου δευτέραν ἐκδοσιν τῆς περὶ θανάτου ἐπιστολῆς, ἣν ἀντεγράψαμεν ἐν ἀρχῇ.

Ὁκτὼ ἡμέρας μετὰ ταῦτα, ἐκपुरσοκοότησις πιστολίου ἠκούσθη ἐν τῷ ξενοδοχείῳ Meurice. Ἐν τῷ δωματίῳ, ὅπερ ἤδη γινώσκομεν, εὔρον τὸν Πέτρον Λόβτερ ἐξηπλωμένον ἐπὶ τοῦ σανιδώματος. Πλησίον αὐτοῦ ἦτο τράπεζα φέρουσα τὰ λείψανα γεύματος σαφιλοῦς καὶ δεσμίδα ὀδοντογλυφίδων.—Ἦτο καιρὸς ὀμίχλώδης.

Ἡ κυρία Λόβτερ δὲν ἀπληπίσθη παντελῶς ἀναγνοῦσα τὴν αὐτὴν ἐπιστολήν· καὶ ὁ γέρον δὲ Τωβίας ἠμικλείων τοὺς ὀφθαλμοὺς εἶπε.

—Θὰ ἐπανέλθῃ.

Ἡ κυρία Ἄννα Στεβενσὼν ἔχει ἤδη ἔξ τέκνα. Τὸ δὲ κατὰστημα Η. Λόβτερ, Ρ. Στεβενσὼν καὶ Σ^α εὐδοκιμεῖ μεγάλως, ἀπαράμιλλον ὃν καθ' ὅλην τὴν γῆν.

PAUL FEVAL

Ἡ ἐπομένη βιογραφία, ἧς μετάφρασιν ἐραυρίζομεθα ἐκ τῆς «Ἡμέρας», ἐγράφη ὑπὸ τοῦ κ. Λαφίτ, πρῶην συντάκτου τῆς «Γαλλικῆς Δημοκρατίας». Σ.τ.Δ.

ΛΕΩΝ ΓΑΜΒΕΤΑΣ

Ὁ Λέων Γαμβέτας ἐγεννήθη τῇ 30 Ὀκτωβρίου 1838 ἐν Καὼρ τῆς μεσημβρινῆς Γαλλίας, ἐσπούδασε δ' εἰς τὸ λύκειον τῆς πόλεως ἐκείνης, ἐν ᾗ ὁ πατήρ του μετῆρχετο τὸν ἔμπορον. Ἀπόπειρά τις πρὸς εἰσαγωγὴν τοῦ Λέοντος εἰς τὸ ἱεροσπουδαστήριον ἀπέτυχεν. Ἡ μοναρχικὴ κα-

λύπτρα δὲν ἤρμοζεν αὐτῷ. Μόλις περατώσας τὰς γυμνασιακὰς αὐτοῦ σπουδὰς, ἐξέφρασε τὴν ἐπιθυμίαν ν' ἀπέλθῃ εἰς Παρισίους καὶ νὰ διδασχθῇ ἐν τῷ πανεπιστημίῳ τῆς πόλεως ἐκείνης τὰ νομικά. Ἦτον τότε εὐθυμὸς καὶ ζωηρὸς νεανίας, ἰσχνὸς ἔτι καὶ λεπτοφυής. Ἐβάδιζεν ὑψαύχην. Ἡ λεόντειος αὐτοῦ κεφαλὴ ἦτον κεκαλυμμένη ὑπὸ μακρᾶς μελανῆς χαιτίης. Εἶχε λεπτῶς διαγεγραμμένον τὸ στόμα καὶ τὸ κάτω γέλιος πρόεχον. Ὁ ἀριστερὸς ὀφθαλμὸς ἐφλογόβόλει, ἀλλ' ὁ δεξιὸς ἦν ἀκίνητος καὶ ἐσβεσμένος. Ὁ Γαμβέτας ἀπώλεσεν αὐτὸν ὀκταετῆς ἐκ παιδικῆς ἀπερισκεψίας, θελήσας νὰ περιεργασθῇ ἐκ τοῦ σύνεγγυς τὰς ἐργασίας γείτονός τινος μαχαιροποιοῦ. Τὸ λεγόμενον, ὅτι δῆθεν αὐτὸς ἐξώρυξε τὸν ὀφθαλμὸν του, εἶναι μῦθος. Ἐκ νεότητος ἠγάπα τὰς συζητήσεις καὶ διεκρίνετο ἐν τῇ νοητικῇ ταύτῃ πυγμαχίᾳ, ἀγορευῶν ἐπὶ ὥρας ὅλας ἐν τῷ καφεναίῳ τοῦ Προκοπίου ἢ τοῦ Βολκαίρου, ἐντευκτηρίῳ τῶν φοιτητῶν. Ἐν ὀρηγύρει νοσημόνων νέων, φλυαρούτων μᾶλλον ἢ πινόντων, ὁ Γαμβέτας ἐδέσποζε πάντων διὰ τῆς ἠχηρᾶς αὐτοῦ φωνῆς. Ἄλλ' ἠξέουρε συγχρόνως καὶ ν' ἀκοῆ. Ἡ ἀντίθετος γνώμη, ἐὰν ἦτον ὀρθή, εἴκλευεν εὐθὺς τὴν προσοχὴν του, ἐνετυποῦτο ἐν τῇ διανοίᾳ του καὶ ἀνεπτύσσετο μετὰ τσοαύτης ταχύτητος, ὥστε ὁ πρῶτος ἐξενεγκῶν τὴν ἰδέαν ἠπόρει ἀκούων μετ' ὀλίγον αὐτὴν διατυπουμένην ἄχρι τῶν ἐσχάτων αὐτῆς συνεπειῶν ὑπὸ τοῦ πολεμίου του. Ἀναγορευθεὶς διδάκτωρ, ὁ Γαμβέτας, ἐναντίον τῶν ἰεσσιῶν τῆς οἰκογενείας του, δὲν ἠθέλησε νὰ καταλίπῃ τοὺς Παρισίους, ἀλλ' ἐνεγράφη εἰς τὸ μητρώον τῶν παρισιανῶν δικηγόρων καὶ μετ' ὀλίγον εἰσῆλθεν εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ γηραιοῦ Κρεμιεὶ ὡς γραμματεὺς. Κατὰ τὰς ἡμέρας ἐκείνας ἀγάμος τις γραία, ἐκ μητρὸς θεῖα τοῦ Γαμβέτα, κατέλιπε τὸ εἰς τὰ περιχώρα τοῦ Καὼρ χωρίον της καὶ ἐνοκήψασα εἰς Παρισίους εἶπεν αὐτῷ. «Ἐἵμαι μόνη εἰς τὸν κόσμον καὶ σὺ ἐπίσης. Ἐχεις ἀνάγκην οἰκίας καὶ φύλακος. Ἐγὼ, ὡς γνωρίζεις, μικρὰν τινα περιουσίαν. Ὅ,τι εἶναι ἰδικόν μου θὰ εἶναι καὶ ἰδικόν σου». Καὶ ὄντως, ἡ κυρία Μασσαβιὲ παρесеκέυασε μετὰ μητρικῆς μερίμνης εἰς τὸν προσφιλεῖ ἀνεψιὸν ἄνετον κατάλυμα ἐν τῷ τετάρτῳ ὀρόφῳ πενιχρᾶς τινος οἰκίας τῆς ὁδοῦ Βοναπάρτου. Τοῦ καταλύματος ἐκείνου ἀναμνησκέται πάντοτε μετ' εὐγνωμοσύνης καὶ συγκινήσεως ὁ Γαμβέτας ἐν μέσῳ τῆς λαμπρότητος τοῦ Βουρβονικοῦ Παλατίου. Ἐν τῷ γραφεῖῳ τοῦ Κρεμιεὶ ἐξεμάθανε τὰ δικηγορικὰ τεχνάσματα, ἀλλ' οὐδόλως ἐδείκνυτο ἀπληστος δικῶν. Ἐν τῷ δικαστηρίῳ σπανίως ἐλάμβανε τὸν λόγον, καὶ τότε δ' ἐνόει ὅτι ἤλαττοῦτο τῶν συναδέλφων του. Ἡ φωνὴ του ἦτον λίαν ἰσχυρὰ, ἢ ὥστε ν' ἀντήχῃ ἐν στενῇ αἰθούσῃ δικαστηρίου, ἢ δὲ στι-